

Publicerad 2014-03-15 08:55 av _Santi_

Ibland är man inte alltid på väg åt samma håll, varken i livet eller i döden.

Monumentet

Vi går över gränsen från det öppna till det fyllda när vi passerar skogsbrynet, jag till fots, du fjättrad i en hög över min axel.

Du är ju så liten, blott en människokrumelur, jämfört med mig själv, ändå så tung och obekväm att bära.

Med min utsträckta arm banar jag väg genom buskar och ris, de som dig, likt Jesus, pryglar över ansikte och kropp.

Jag vet vart vi är på väg, vad slutstationen för denna vandring innebär, du kvider av osäkerhet och rädsla.

Vi färdas fram på rådjurens väg, en stig som trädlandskapets invånare under århundradena format, sannolikt för att även de fascinerats av vårt mål med denna utflykt.

Eftersom att jag älskar dig så djupt, det största och vackraste minnesmärket jag vill ge dig, det är därför jag nu lagt dig på marken vid foten av skogens konung.

Framför oss skjuter den enorma stenmassan upp ur marken, likt ett monument uppförd till minne av forna titaner, det är här endast du förtjänar att vila.

För mig är dess majestätiska storlek imponerande, för dig, beskådande från en liggande position på marken, är stenen ofantlig och skräckinjagande.

Liksom de i Babel, ger jag dig nu möjligheten att nå himlen via detta naturens torn, en sista hjälp på vägen dit din själ kommer att vandra.

Jag befriar dig från din stumhet, avlägsnar det rödfläckiga tyget från dina sargade läppar, och låter omgivningen få ta del av din ångest.

På något sätt förstår jag dig, inser att du ber mig att vara snäll och skona dig från ditt öde, men allt jag gör och komma skall är för din skull och ditt bästa.

Dina ljusblå ögon är uppspärrade och panikfyllda, de känner inte längre igen personen framför dom, även om de sett mig många gånger tidigare.

Ett milt leende sprider sig över mitt anlete, samtidigt för jag försiktigt undan en samling hårstrån från ditt ansikte till bakom ditt öra, något du alltid tyckt om.

Min blick möter fortfarande din, jag ser djupt in i din själ, när kniven i min hand långsamt drivs in.

Jag blundar medan jag känner hur det vassa riktigt förstör, river upp och trasar sönder, något som oundvikligen leder till död.

Du skriker inte längre, ur din öppna mun kommer inget ljud och din kropp är stilla, din blick har förändrats från smärt- och ångestfylld till frågande.

Vi ligger bredvid varandra på marken under vårt monument, jag med kniven i mitt hjärta, du gråtandes eftersom att ingen kommer att hitta dig.

Snart kommer du att börja klättra på din väg upp bland molnen, det är där du hör hemma, medan jag förs till djupet, där jag en gång föddes...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren _Santi_ med Poeter.se id #47146 innehar upphovsrätten